

Група 15. Історія України. Урок 28. Статус УСРР на початку 1920-х рр. Вхідження до складу СРСР. Адміністративно-територіальні зміни УСРР у 1930-ті рр. Гісем 10 клас с. 110 – 113.

Статус УСРР на початку 1920-х рр. Вхідження до складу СРСР. Адміністративно-територіальні зміни УСРР у 1930-ті рр.

1. Якими були, на вашу думку, основні уроки та наслідки українських державотворчих процесів у 1917—1921 рр.? 2. До складу яких держав входили українські землі станом на 1921 р.? Покажіть їх на карті. 3. Якими були основні заходи здійснюваної радянською владою політики «воєнного комунізму»? До яких наслідків призвела її реалізація?

1. Міжнародне становище УСРР.

Після поразки боротьби за українську державність західноукраїнські землі увійшли до складу Польщі, Румунії та Чехословаччини. На решті земель було створено Українську Соціалістичну Радянську Республіку (УСРР). Вона мала територію 452 тис. км², а кількість її населення, за переписом 1920 р., становила 25,5 млн осіб. Усі утворені на землях колишньої Російської імперії радянські республіки були формально самостійні, але фактично внаслідок панування в кожній із них Комуністичної партії утворювали єдину державу без спільної назви. Спочатку вона існувала у формі військово-політичного союзу, а з 1921 р. — як договірна федерація.

Наприкінці грудня 1920 р. Голова РНК УСРР Х. Раковський підписав у Москві із Головою РНК Росії В. Леніним «Союзний робітничо-селянський договір між РСФРР та УСРР». У його вступній частині йшлося про незалежність і суверенність обох держав, а також необхідність згуртування сил для спільної оборони та господарського розвитку. Для цього уряди обох держав об'єднували сім наркоматів: військових і морських справ, зовнішньої торгівлі, фінансів, праці, шляхів, пошти й телеграфу, Вищу раду народного господарства. Цей договір створював реальні можливості для розмежування функцій республіканських органів влади і Москви.

УСРР була єдиною республікою, крім РСФРР, яка мала право на самостійну зовнішньополітичну діяльність. Цим активно користувався Х. Раковський, який також очолював Народний комісаріат закордонних справ УСРР. Головним своїм завданням він вважав досягти дипломатичного визнання радянської України як запоруки її суверенітету. У січні 1921 р. представники УСРР підписали першу міжнародну угоду із Грузією, у лютому — із Литвою, а через деякий час також установили дипломатичні відносини з Латвією та Естонією. Делегація УСРР підписала Ризький мир із Польщею, який відкрив шлях до встановлення дипломатичних відносин. На початку січня 1922 р. делегація УСРР підписала в Анкарі угоду про дружбу й братерство з Туреччиною.

У квітні 1921 р. в Берліні було підписано міждержавну українонімецьку угоду про обмін військовополоненими та інтернованими громадянами. У грудні того ж року представники Росії та України у Відні уклали тимчасовий договір з Австрією. У 1921 р.

УСРР підписала також договір з Італією, а наступного року — тимчасову угоду з Чехословаччиною.

У 1922 р. посольства (повноважні представництва) УСРР діяли у Великій Британії, Австрії, Італії, Німеччині, Польщі, Чехословаччині та Росії. Станом на 1 травня 1923 р. РНК УСРР уклала 45 міждержавних угод, сім договорів із міжнародними організаціями та підписала чотири резолюції загальноєвропейської конференції в Генуї.

Румунія була єдиною сусідкою УСРР, із якою міждержавні відносини так і не були врегульовані.

Навесні 1923 р. передача Польщі окупованої нею Східної Галичини викликала погіршення радянсько-польських відносин.

Однак усі ці міжнародні зусилля перекреслив вступ УСРР до складу СРСР.

2. Утворення СРСР і наслідки для України.

Неврегульованість відносин між республіками викликала внутрішні конфлікти в партії більшовиків та суперечки між державними установами. У серпні 1922 р. Політбюро ЦК РКП(б) створило спеціальну комісію для визначення шляхів удосконалення відносин між радянськими республіками. Комісія підготувала проект рішення, що передбачав входження радянських національних республік до складу радянської Росії на правах автономій (проект Й. Сталіна). Перший секретар ЦК КП(б)У Д. Мануїльський підтримав цей план. Проти виступив голова РНК Х. Раковський.

Натомість В. Ленін запропонував створити державне об'єднання Союз Радянських Соціалістичних Республік (СРСР) на рівноправних засадах, навіть із правом вільного виходу з нього. Однак партія більшовиків при цьому не змінювала свою структуру і функції, що визначило майбутній унітарний характер держави.

У жовтні 1922 р. Пленум ЦК РКП(б) ухвалив цей план, який підтримали й українські комуністи.

30 грудня 1922 р. в Москві відбувся I з'їзд рад СРСР, що затвердив декларацію про утворення СРСР. Засновниками нової держави були Російська Соціалістична Федеративна Радянська Республіка, Білоруська Соціалістична Радянська Республіка, Українська Соціалістична Радянська Республіка та Закавказька Соціалістична Федеративна Радянська Республіка у складі Азербайджану, Вірменії, Грузії.

Союзний договір мав бути міжнародним договором. Однак його ніколи ніхто не затверджував і не підписував. Замість нього в Конституції СРСР 1924 р. з'явився розділ «Договір про утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік», текст якого суттєво відрізнявся від проекту, що обговорювався. Крім того, конституція — це внутрішній, а не міжнародний юридичний документ. Так, завдяки маніпуляціям радянські республіки фактично стали частинами відродженої Російської імперії у формі СРСР.

Делегація УСРР на I з'їзді Рад. Москва, грудень 1922 р.

У складі СРСР права радянських республік суттєво звузилися.

Республіканському уряду належали керівництво (звітував при цьому перед центральними органами) сільським господарством, охороною здоров'я, освітою, юстицією, внутрішніми справами та соціальним забезпеченням. Союзний центр отримав права на здійснення зовнішньої політики, керівництво збройними силами, транспортом, засобами зв'язку та зовнішньою торгівлею. У спільному республікансько-союзному підпорядкуванні перебували управління промисловістю, фінансами, продовольчою справою і робочою силою.

Відповідно до Конституції СРСР, за кожною із союзних республік зберігалось право вільного виходу із Союзу, проте фактично це право було суто декларативним, реального механізму його здійснення не передбачалося.

Одночасно зі звуженням у складі СРСР суверенних прав УСРР утворення союзної держави закріпило деякі здобутки українського народу. Так, було визнано територіальну цілісність України, надано деякі права національним меншинам, що компактно проживали на території республіки, закріплено існування власного адміністративного апарату. Україна стала чітко окресленим національним і територіальним утворенням, що відображало її національну самобутність.

3. Зміни адміністративно-територіального поділу УСРР у 1920—1930-ті рр.

Адміністративно-територіальний устрій УСРР у 1920—1930-ті рр. постійно змінювався та реформувався. До 1925 р. зберігався старий поділ на губернії, який існував у Російській імперії. У 1922 р. ліквідували повіти й волості, замість них було утворено 53 округи та 706 районів, які об'єднували сільські, міські та селищні ради.

У 1925 р. було запроваджено триступеневий адміністративний поділ на: округ (41) — район (680) — сільраду (10 314). Із них 12 національних районів і 549 національних сільрад (єврейські, польські, німецькі, грецькі, татарські). Того ж року відбулися зміни і в розмежуванні УСРР та РСФРР. Так, східна частина Донбасу з містами Шахти і Таганрог була включена до РСФРР, а до УСРР увійшли невеликі ділянки на північному сході республіки (зокрема місто Путивль). У 1930 р. було ліквідовано округи та введено двоступеневу структуру: район (484) сільський і місто (18) — сільрада.

Метою реформи було наближення провінції до центру. Проте двоступенева структура не виправдала сподівань. У 1932 р. найбільшою адміністративною одиницею стала область. Першими було утворено п'ять великих областей — Вінницьку, Дніпропетровську, Київську, Одеську і Харківську. До кінця 1932 р. було сформовано Донецьку та Чернігівську. Області поділялися на райони (у 1939 р. — 583), а ті, у свою чергу, на місцеві ради — міські, сільські та селищні. Така система проіснувала з деякими змінами до розпаду СРСР. Також вона зберігалася і в перші 25 років існування незалежної України. У 1924—1940 рр. на лівому березі Дністра існувала

Молдавська АСРР, яка, на думку радянських лідерів, мала показувати молдаванам, які проживали в Бессарабії, що входила до складу Румунії, переваги радянської влади.

Висновки. На початку 1920-х рр. радянська Україна була формально самостійною державою, але фактично залежала від Москви.

- У ставленні московського компартійно-радянського керівництва спостерігалось прагнення ліквідувати незалежний статус УСРР. Дії центру викликали опір у частини керівництва республіки. Однак Москва ініціювала створення об'єднання національних радянських республік.

Запитання та завдання

1. Із якою країною УСРР уклала першу міжнародну угоду? 2. Коли утворилася договірна федерація? 3. Які радянські республіки стали засновницями СРСР? 4. Що передбачав план Й. Сталіна? 5. Що у складі СРСР належало до повноважень уряду УСРР? 6. Коли в УСРР було ліквідовано поділ на губернії?

7. Яким було міжнародне становище УСРР? 8. Які зміни в державному статусі України відбувалися в 1919—1923 рр.? 9. Охарактеризуйте основні особливості процесу створення СРСР. 10. Яким був статус України у складі СРСР?

11. Підготуйте презентацію на тему «Україна і створення СРСР». 12. Визначте за картою атласу, якою була територія УСРР та її територіально-адміністративний устрій у 1921—1939 рр. Чим були зумовлені зміни в адміністративному устрої?

13. Чи могла радянська Україна не увійти до складу СРСР і зберегти свій статус незалежної радянської республіки? Обґрунтуйте свою точку зору. 14. Чим сталінський проект автономізації відрізнявся від проекту представників радянських республік та В. Леніна?